

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.652/2011/8.

A Fővárosi Ítéltábla a Tarr Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tarr Imre ügyvéd) által képviselt felperesnek - a személyesen eljáró I. rendű, a CMB Holding Tanácsadó Kft. által képviselt II. rendű és a dr. Mihály Róbert ügyvéd által képviselt Magyar Végrehajtói Kamara (1146 Budapest, Cházár A. u. 13.) III. rendű alperesek ellen **kártérítés megfizetésére kötelezés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 27-én meghozott 66.P.20.078/2009/30. számú ítélete ellen a felperes 31. sorszámon benyújtott, utóbb kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Jelen ügyben a végrehajtási eljárás a Kereskedelmi Kft-vel szemben volt folyamatban I. rendű alperes önálló bírósági végrehajtó előtt, aki utóbb Banga és Társa Végrehajtó iroda néven végezte tevékenységét. A Kft. ingatlanainak lefoglalására kellő határidőben sor került és azok árverési értékesítése és az árverési vételárak befizetése is megtörtént. Az árverésre 2006. október 2-án és december 4-én került sor.

Az eredeti végrehajtást kérőBank Hungary Nyrt. jelzálogjogosult és jelen per felperese között 2007. december 10-én jött engedményezési szerződés, melynek alapján a végrehajtást kérő az adóssal szembeni követelését a szerződés szerint felszámítható járulékokkal együtt az engedményesre ruházta át. Az engedményezésről az eljáró végrehajtót értesítették. Az eredményes ingatlanárverés és az árverési vételár befizetése ellenére a felosztási tervet a

végrehajtó csak 2008-ban készítette el és ezt azBank Hungary Nyrt-n keresztül kapta meg a jelen perbeli felperes.

A felperes a jogutódlás megállapítását kérte a végrehajtási eljárásban, és a Városi Bíróság a 2008. február 4-én/2004/102. sorszámú és 2008. február 27-én jogerőre emelkedett végzésével a jogutódlást megállapította. Mindezek ellenére a felosztási terv alapján járó 41.181.963 Ft-ot az I. és II. rendű alperesek nem fizették ki a végrehajtást kérő jogutódjának, jelen per felperesének.

Az I. rendű alperes 2008. tavaszán végrehajtói állásról lemondott, ellene a III. rendű alperes büntetőfeljelentést tett. A Nyomozóügyszég által lefolytatott eljárást követően nevezett aMegyei Bíróság/2010/5. sorszámú jogerős ítéletével elmarasztalta.

A III.rendű alperes részéről kirendelt állandó helyettes végrehajtó megállapította, hogy a letéti számlán kiutalható összeg nincs. A büntetőítelet rögzítette, hogy a végrehajtó több ügyben a befolyt vételárat nem a célnak és a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően utalta ki, hanem a később befolyó összegekből az előzményi hiányokat pótolva, közel 168 ügyben nem a jogszabályoknak megfelelően járt el.

A II. rendű alperessel szemben felszámolási eljárás indult. Ilyen előzmények után a felperes mindhárom alperes egyetemleges marasztalását kérte a 41.181.936 Ft tőke, és ezen összeg után 2008. február 28-tól a kifizetés napjáig járó kamatában költséget igényelt.

Az I. rendű alperes érdemi nyilatkozatot nem tett, a II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, de az iratok hiányára tekintettel érdemi nyilatkozatot, védekezést előterjeszteni nem tudott. A III. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Arra utalt, hogy vele szemben nem állnak fenn a kártérítési felelősség feltételei. Nincs ok-okozati összefüggés a III. rendű alperes azon mulasztása, hogy 2002. évet követően három évente I.rendű alperes önálló bírósági végrehajtó ellenőrzését elmulasztotta, és a bűncselekménnyel okozott kár között. Perköltségre tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően a felperes kereseti kérelmének az I. és II. rendű alperessel szemben a Vht. 236. § (1) bekezdésére, és a Ptk. 349. § (1) bekezdésére utalva helyt adott. Hivatkozott az 1/2002. (I.17.) IM rendelet 1. § (1) bekezdésére, 47. § (1) bekezdésére, 49. § (1) bekezdésére. Álláspontja szerint egyértelmű, hogy a felperest megillető, a végrehajtásból befolyt összeget a végrehajtó nem fizette be a letéti számlájára, és határidőben a felperesnek sem fizette ki azokat. Mindezekre tekintettel az I. és II. rendű alperesek egyetemleges felelőssége fennáll.

A III. rendű alperessel szemben a keresetet azért utasította el, mert álláspontja szerint nincs ok és okozati összefüggés a III. rendű alperes mulasztása és a felperesnél bekövetkezett káresemény között.

Az ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a III. rendű alperest egyetemlegesen marasztalja. Másodlagosan bejelentett fellebbezését, mely az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, a másodfokú tárgyaláson már nem tartotta fenn.

Fellebbezése jogi indokaként arra hivatkozott, hogy a Végrehajtói Kamara, ha úgy járt volna el, ahogy az az adott esetben általában elvárható, úgy a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően a háromévenkénti ellenőrzéskor, de legkésőbb 2005-ben a visszaéléseket felderíthette volna, illetve fel kellett volna derítenie, hiszen erre az ügyészség hat év elteltével is képes volt. Ebből pedig azt a következtetést szűrte le, hogy akkor a felperes kára nem következett volna be, mivel I. rendű alperes végrehajtó már 2008-ban nem folytathatott volna végrehajtásokat, és ezáltal ezzel kapcsolatos visszaéléseket sem valósíthatott volna meg. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem írta le és konkrétan nem fejtette ki, hogy miből következett arra, a III. rendű alperesi mulasztás és a felperesi kár okozott nincs ok-okozati összefüggés.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének III. rendű alperesre vonatkozó rendelkezései helybenhagyását kérte. Érdemben az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi álláspontját ismételte meg. Hivatkozott arra, hogy jelen ügyben 2006. október és december hónapban végzett árverési értékesítést az I. rendű alperes. Így a 2005. évben esedékessé váló vizsgálat ezt az esetleges további mulasztást nem deríthette volna fel. Másrészt arra hivatkozott, hogy nem teljeskörű végrehajtói vizsgálat folyik háromévente minden, a végrehajtónál folyamatban lévő ügyre kiterjedően, hanem általában szűrőpróbaszerű vizsgálatokra kerül sor. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperesi végrehajtóval szemben összesen három panaszbeadvány érkezett a Végrehajtói Kamarához, és ebből egy vonatkozott végrehajtói pénzkezelésre, amely rövid úton megoldódott. Így nem volt ok arra, hogy külön ellenőrzést rendeljen el. Másodfokú költségei megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete az I. és II. rendű alperes tekintetében fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság kizárólag a felperesnek a III. rendű alperessel szemben előterjesztett fellebbezését bírálta el.

Előjáróban rögzíti, hogy időközben a II. rendű alperes felszámolása befejeződött, és 2011. október 12-én a törlés elrendelésére sor került. A törlés közzététele 2011. november 10-én megtörtént.

A fellebbezés a III. rendű alperes tekintetében nem alapos.

Nem vitás - bár az elsőfokú bíróság erre részleteiben nem hivatkozott -, hogy a jelenleg hatályos 1994. évi LIII. törvény 230. § (3) bekezdése kimondja, hogy az önálló bírósági végrehajtók ügyvitelének, hivatali működésének és magatartásának rendszeres ellenőrzése a Kamara feladata.

A (4) bekezdés szerint a Kamara a végrehajtó működését a szervezeti és működési szabályzatában meghatározott ellenőrzési terv szerint végzi. Ennek keretében háromévenként minden végrehajtó tevékenységének átfogó vizsgálatát el kell végezni. A Kamara elnöke indokolt esetben írásbeli határozattal bármikor elrendelheti a végrehajtó tevékenységének vizsgálatát, az elrendelés okát azonban meg kell indokolnia.

Kétségtelen tény, hogy rendkívüli ellenőrzés elrendelésére a három panasz nem nyújtott okot. Ezzel szemben tény, hogy a 2002. évi ellenőrzést követően három év elteltével nem került sor az I. rendű alperes ellenőrzésére.

Így a fellebbezés folytán a másodfokú bíróságnak azt kellett érdemben vizsgálnia, hogy ez az elmaradt vizsgálat alkalmas eszköz lett volna-e arra nézve, hogy a később, 2006-ban mulasztást elkövető végrehajtóval szemben ennek lehetőségét kizárja. A másodfokú bíróság megítélése szerint a 2005-ben elvégzett vizsgálat nem lett volna alkalmas a később elkövetett bűncselekmények feltárására, megakadályozására.

Egy-egy végrehajtó átfogó vizsgálata sem jelenti valamennyi ügy teljeskörű vizsgálatát. Jelen esetben az eljáró végrehajtó az eredményes végrehajtási cselekményeket csak minden esetben akkor jelentette, és akkor fizette be a Kamarát megillető 1 %-ot, amikor az érdemi intézkedéseket megtette, és a kifizetéseket teljesítette. A kamarai befizetések elmaradásából nem lehetett arra következtetni, hogy a végrehajtó nem tartja be a pénzkezelés szabályait.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nem vitás, hogy az önálló bírósági végrehajtó bűncselekményt követett el. Ezért e bűncselekmény egyedi megakadályozására a végrehajtói kamarai kötelező vizsgálat nem alkalmas. Az a felperesi felvetés, hogy abban az esetben, ha a Bírósági Végrehajtói Kamara az ellenőrzési kötelezettségét 2005-ben teljesíti, és feltárja a folyamatban lévő bűncselekményeket és ettől kezdődően felmenti a végrehajtói tevékenység alól, vagy fegyelmi eljárás eredményeként elmozdítja állásából a végrehajtót, a kár megelőzhető lett volna. Ezek mind olyan feltételezések, amelyekre nem lehet kárfelelősség megállapítását alapítani. Mindebből következik, hogy bár az elsőfokú bíróság nem fejtette ki álláspontjának jogi indokait, azonban elfoglalt jogi álláspontja a III. rendű alperes tekintetében helytálló, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a fenti kiegészítéssel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy akkor, amikor a felperes engedményesként e követelés jogosítottja lett, érdemben a bűncselekmény elkövetése már megtörtént, a kár már bekövetkezett.

A felperes a fellebbezési eljárási illetéket leróta, a fellebbezés nem vezetett sikerre, ezért köteles megtéríteni a III. rendű alperest képviselő ügyvéd áfával növelt

perkötségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletnek megfelelően. E körben figyelemmel volt arra, hogy a III. rendű alperes képviselő csupán egy előkészítő iratot (fellebbezési ellenkérelmet csatolt), és egy tárgyaláson vett részt. Így a fellebbezés összecszerűségét csak másodlagosnak tekintette.

Budapest, 2012. január 24.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: